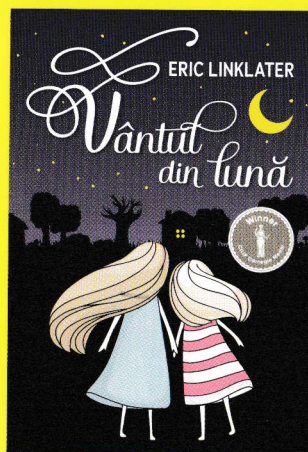
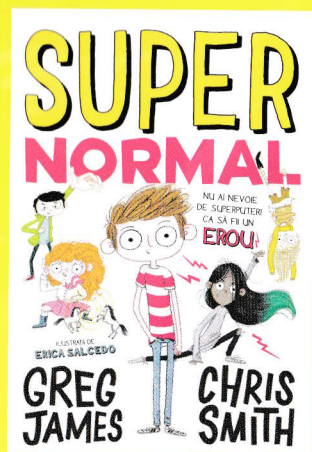
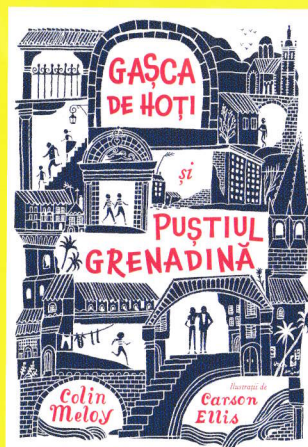
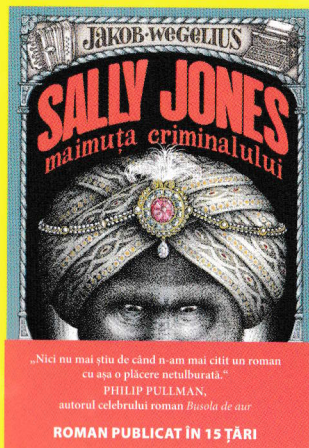

DIN SERIA DE LITERATURĂ PENTRU COPII, NU RATA:

ACADEMIA EXPLORATORILOR

SECRETUL NEBULA

TRUDI TRUEIT

GOLFUL
HANALEI
SUA

OCEANUL PACIFIC

OCEANUL PACIFIC

H A W A I I

1

► CRUZ!

Numele-i pluti ca o adiere pe suprafața apei. Cruz își întoarse privirea și-l zări pe tatăl său făcându-i cu mâna de pe plajă. Doar nu sosise clipa plecării. Valurile calde îi scăldau genunchii. Cruz ridică brațul și își răsfiară degetele ca să ceară, să cerșească încă cinci minute.

— Te rog, șopti el în briza serii.

În trei ceasuri avea să părăsească Academia Exploratorilor. Cale lungă de la Kauai la Washington, D.C. — mai exact, 7 857 de kilometri. Frica pusese stăpânire pe el. Dacă n-avea să-și facă prieteni? Dacă nu se descurca la antrenamente? Dacă își dezamăgea familia, prietenii, profesorii și pe toți cei care se așteptau să fie ceea ce nici el nu era convins că poate fi?

Tatăl lui îi făcu semn că e în regulă.

Da!

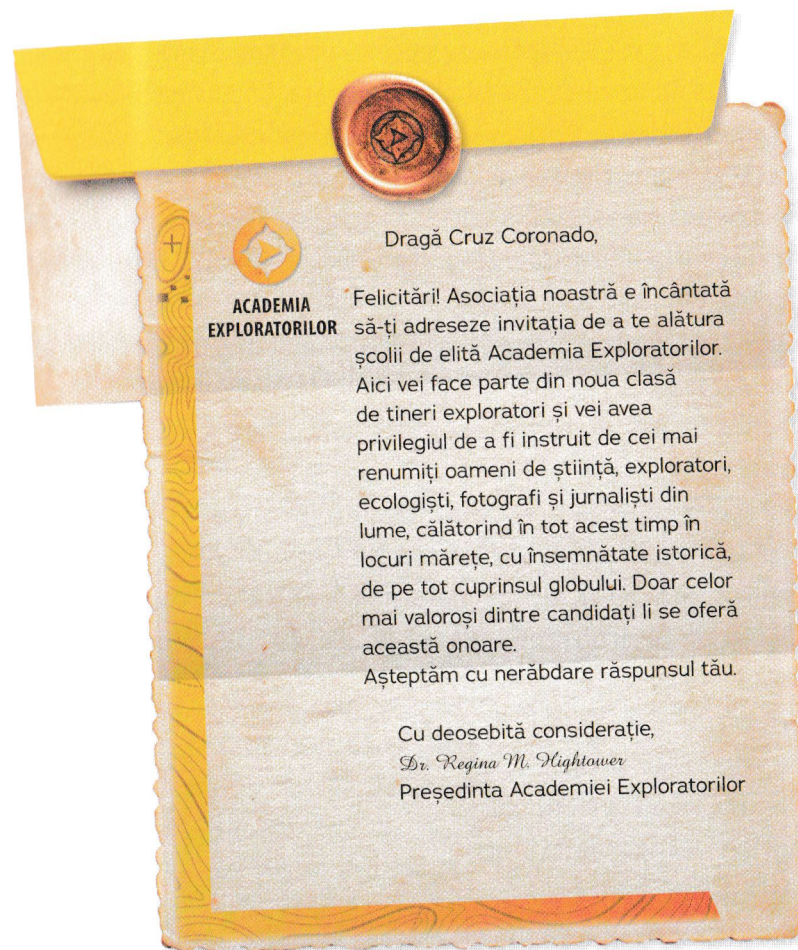
Alungând îndoilele din minte, Cruz își aținti privirile spre asfințitul mandarin din Golful Hanalei. La restul avea să se gândească mai târziu. Se lipi cu burta de placa de surf și porni morișca brațelor prin apa caldă, în nuanțe de turcoaz, așa cum făcuse de mii de ori. Făcea surfing de când se știa. Tata îl tachina spunându-i că petrece mai mult timp în apă decât pe uscat, și probabil că avea dreptate.

Cruz adora mișcarea năvalnică a valurilor. Apa era statornică și te puteai bizui pe ea. Era liniștitoare.

În apropiere de creastă, Cruz se prinse de părțile laterale ale plăcii. Vârî capul sub apă într-un picaj lin și valul trecu peste el. Ieși la suprafață, vâsli puțin din brațe, apoi coti la patruzeci și cinci de grade, pe o traiectorie paralelă cu țărmul. Luând ca punct de reper capătul întinsului debarcader, se ridică în capul oaselor și-și încălecă placa, legându-și picioarele. Îi plăcea zona de lansare. Era „liniștea dinaintea furtunii”, vorba lui Lani. Continuă să plutească astfel, neputând să-și adune gândurile. Alegerea îi aparținea. Era ultima zi petrecută acasă și nu voia să se gândească la asta. Doar să simtă. Dorea să simtă fiecare senzație. Și să și-o imprime în memorie.

În stânga, dincolo de golful în formă de semilună, se înălțau piscurile de smarald ale munților de pe țărmul nordic. Cascadele albe ce udau coastele dealurilor se zăreau limpede în lumina asfințitului. Cruz își văzu tatăl plimbându-se prin parcare – Cerule! Tricoul ăla țipător în zigzaguri galbene-albastre putea fi zărit și de la treizeci de kilometri de țărm. Tatăl lui urma să se întoarcă la Goofy Foot, magazinul lor de surfing, ca să-l închidă. Cruz își întoarse scurt privirea spre asfințitul portocaliu-închis. Globul strălucitor părea că așternuse un covor de lumină pe suprafața oceanului anume pentru el, să-i ureze drum bun. Avea să-i fie dor de acest loc.

„Nu te forțează nimeni”, îl asigurase Lani cu o primăvară în urmă, când îi spusese că fusese admis la Academie. Vorbele ei îl măcinau încă. Lani era cea mai bună prietenă a lui, cea care vedea mereu partea bună a lucrurilor. O înțelegea prea bine. Amândoi își încercaseră norocul la Academie, dar numai Cruz fusese acceptat. Vestea îl luase pe nepregătite. Fusese convins că n-are nicio șansă în fața lui Lani – mult mai isteată și mai creativă decât el. Dar scrisoarea oficială sosise. Pentru el. Cu pergament fistichiu și pecete lucioasă de aur, era cu-adevărat impresionantă.

Dragă Cruz Coronado,

**ACADEMIA
EXPLORATORILOR**

Felicitări! Asociația noastră e încântată să-ți adreseze invitația de a te alătura școlii de elită Academia Exploratorilor. Aici vei face parte din noua clasă de tineri exploratori și vei avea privilegiul de a fi instruit de cei mai renumiți oameni de știință, exploratori, ecologiști, fotografi și jurnaliști din lume, călătorind în tot acest timp în locuri mărețe, cu însemnătate istorică, de pe tot cuprinsul globului. Doar celor mai valoroși dintre candidați li se oferă această onoare. Așteptăm cu nerăbdare răspunsul tău.

Cu deosebită considerație,
Dr. Regina M. Hightower
Președinta Academiei Exploratorilor

Mătușa lui Cruz, Marisol, care predă antropologie la Academie, îi spusese că acceptau doar douăzeci și cinci de studenți din toată lumea în clasa respectivă. Nu era puțin lucru să fii admis. Dar Cruz nu era convins că merită. Își închipuia că mătușa lui trăsesese niște sfori ca să fie acceptat. Sau poate-o mânase sentimentul de vinovăție. Mai demult, mama lui Cruz lucrase și ea acolo ca neurolog la Synthesis, divizia științifică

a Societății. În urmă cu șapte ani avusese loc un accident groaznic în laboratorul ei, în urma căruia își pierduse viața. Dr. Elistair Fallowfeld, un alt cercetător de la Synthesis, sfârșise și el în acea tragedie. Atât le spusese lui Cruz și familiei sale. Asta, și faptul că mama lui fusese în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Cruz nu suporta zicala asta. Oare nu toți cei care mor în accidente se află în locul nepotrivit la momentul nepotrivit?

– Planul era să mergem *împreună* la Academie, îi spusese Lani lui Cruz.

– Da, dar mătușa Marisol crede că...

– Normal că mătușă-ta vrea să mergi acum. Doar e acolo. Întrebarea e: ce crezi *tu*?

Lani și-ar fi dorit ca el să ceară școlii o amânare de un an, dându-i astfel lui Lani încă o șansă să se înscrie. Dar lui Cruz nu-i surâdea ideea. Se temea că, dacă nu va merge în acest an, nu-l vor mai chema a doua oară. Și mai era ceva. Un presentiment. Nu, mai mult decât un presentiment. Nu-l înțelegea, dar știa că trebuie să-i dea ascultare.

– Cred că...

I se tăiase răsuflarea.

– Cred că vreau să merg acum.

Lani își ridicase brațele în aer.

– Asta e. Bine. Du-te!

– Nu te înfuria. O să ne putem vedea ori de câte ori vrem, chiar și când voi fi la bordul lui *Orion*.

Lani ridică din sprânceană, nu foarte convinsă.

– Nu zău! De parcă o să mă suni de pe nava exploratorilor când vei fi în partea cealaltă a globului.

– De ce nu? O să-l am pe Mell.

– Te lasă să-ți iei VMA-ul?

Mell era drona-albină a lui Cruz, un vehicul microaerian de dimensiunea buricului degetului său mare. O primise cadou de la tatăl lui în urmă cu un an, când Cruz își luxase genunchiul, ca să „vadă măcar valurile,

chiar dacă nu putea să le simtă“. Până la urmă nu ratase decât două-trei zile de surfing.

– Aha, rostise Cruz, zâmbind șiret. Vezi? N-o să fie așa rău. O să-ți spun din timp cu ce se mănâncă Academia, ca să vii pregătită la anul. Nu trebuie decât să ne închipuim că tu ești în camera ta și eu în a mea, și nu la...

– Capătul celălalt al pământului, rostise ea melancolic, dar deja își răsucea șuvițele, semn că se resemnase.

– Haide, Lani, se rugase de ea. Am nevoie de sprijinul tău.

– Bine, în regulă, dar să faci bine să mă suni, că, de nu, o să te găsec și la Polul Nord dacă e nevoie.

Și nu glumea. Cruz știa că Leilani Kealoha nu aruncă vorbe în vânt.

– Clar, o asigurase el. Simplu ca plăcinta de guava a tatei.

Lani își încrucișă brațele.

– Știi că nu-mi place plăcinta.

Fetele astea!

Iată! Cruz reperase valul. Se lipi cu pieptul de placă și, urmărit de tăvălugul apelor, Cruz se întoarse către țărm și vâsli puternic din brațe, cu mișcări energice, dar calculate. Totul ținea de sincronizare. Dacă se înălța prea iute, rata creasta. Dacă aștepta prea mult, îl răsturna valul. Cruz simțea valul crescând în urma sa.

Mai e puțin. Încă... două... secunde...

Când simți coada plăcii ridicându-se, Cruz se arcui, se împinse în mâini și se ținu bine pe picioare, cu dreptul înainte și stângul înapoi, ca orice *goofy foot* care se respectă. Majoritatea dreptacilor fac surfing cu piciorul stâng înainte, dar Cruz făcea excepție. Încetișor, se ridică pe vine. În clipa în care valul îl luă pe sus, dădu drumul plăcii și se înălța cu brațele întinse în lateral, pentru a-și păstra echilibrul. Era lunecarea lină a succesului. Se înălțase perfect pe creastă!

– Iuuu-huu! strigă el, înclinând placa spre interior.

O ploaie de stropi îi scaldă chipul pe măsură ce șerpuia pe creastă. Cruz își lăsă greutatea de pe un picior pe altul, se aplecă o dată la

stânga, o dată la dreapta, din nou la stânga, atent să călărească valul cât mai iute și cât mai departe. Surfulul îl făcea să se simtă puternic. Liber. Invincibil! Ah, de-ar fi durat senzația mai mult decât o reclamă la televizor... Cruz călări creasta valului până aproape de țărm, unde se preschimbă în spumă. Întinse mâna după chinga cu scai de la gleznă, care-l ținea prionit de placă, și ezită. Nu trecuseră cinci minute, nu?

Mai mergea o tură...

Se avântă din nou în marea înspumată, aruncă placa în apă, sări pe ea și vâsli dincolo de barieră. Și, ca mai devreme, se înălță iute pe placă. Ridică piciorul stâng pentru a se asigura că stă bine prinsă chinga de gleznă, când simți o smucitură la călcâiul drept. Nu una ușoară, ca atunci când dai peste un pește sau o țestoasă. Fusese o smucitură zdravănă. Și asta nu putea să însemne decât un singur lucru: rechin! Cruz încercă să alunece spre partea stângă a plăcii, cât mai departe de rechin, dar priza era prea puternică. Îl trăgea în apă.

Nu intra în panică! LOVEȘTE!

Se prinse cum putu de placă, știind că doar astfel va putea rămâne la suprafață, și lovi cu toată forța. Dacă ar fi izbutit să se întoarcă, ar fi putut să-l lovească peste bot cu placa și să scape din strânsoare. În timp ce se zbătea să scape, o puzderie de gânduri îi săgetară mintea.

„Ce prost ești! Rechinii vânează la asfințit. Ar fi trebuit să pleci când te-a chemat tata. Nu ai voie să te îneci. Tâmpitule!”

Începu să înghită apă. Nu putea respira.

„Nu. Nu. NU!”

Cuvintele îi pulsau în ritmul inimii. N-avea de gând să piară astfel.

Cu plămânii arzând și aproape istovit, Cruz se răsuci puternic într-o ultimă încercare de-a plasa o lovitură. Se avântă și izbi cu pumnul în ceva tare și neted, stârnind o sumedenie de bule în jur. Zări un șarpe galben. Nu! Un tub. Nu era rechin, ci om! Lovitura lui desprinsese tubul de aer de rezervorului scafandruului. Cruz simți un junghi puternic în gleznă, apoi, brusc, se văzu liber. Printre bule desluși o pereche de înotătoare. Scafandruul se îndepărta.

Înotă spre suprafață, cu pieptul gata să-i bubuie. Își aruncă brațele înainte, împingând în tot acest timp din picioare, până ce ieși la suprafață. Trase aer în piept cât îl ținură plămânii. Călcând apa, se răsuci și își mută iute privirea de la debarcader la plajă, apoi spre linia orizontului și înapoi. Se roti de câteva ori, dar nu zări pe nimeni.

„Ușurel. Ești în siguranță. A plecat. Ești în siguranță.“

Cruz duse brațul înapoi, băjbâind după placa de surfing, care era în continuare prinsă de piciorul său. Se strădui să și-o vâre sub trup, dar tremura atât de tare, încât avu nevoie de câteva încercări pentru ceea ce de regulă îi ieșea din prima. Lipit de placă și aruncând priviri peste umăr, călări valul până ce ajunse la țarm. Gâfâind în continuare, Cruz se rostogoli pe nisipul umed. Nu fusese niciodată atât de fericit să ajungă pe uscat! Preț de câteva minute rămase întins pe spate, ascultându-și răsuflarea. Avea furnicături în palme, își simțea gâtul uscat, iar glezna dreaptă îi pulsa dureros. Dar, cu toate acestea, era în viață. În timp ce ațintea cu privirea cerul violet-închis pe care apăruseră primele stele ale nopții, două cuvinte îi răsunau întruna în minte: *de ce?*

► **- VĂD** c-ai avut parte de-un tsunami în toată regula, îi spuse tatăl său în timp ce închidea ușa magazinului de surfing în urma lui.

- Cum?
- Pari cam confuz, băiete.
- Sunt OK.
- Te-ai tăiat la picior!
- Chiar așa?

Cruz își coborî iute privirea și văzu un firicel de sânge care i se prelingea din rana de la glezna dreaptă.

- Păi... cred că m-am lovit de un coral sau ceva.

Tatăl său îl însoți la baia din spatele magazinului și îi curăță rana.

– E o tăietură adâncă, dar nu cred că e nevoie de copci. Se pare că o să supraviețuiești.

Deși se voiau liniștitoare, cuvintele tatălui său îi dădură fiori. Avea mare noroc că *era* încă în viață. Poate că ar fi trebuit să-i spună adevărul. Dar se temea că tata se va răzgândi în privința Academiei. Și-așa nu era foarte încântat. La început se împotrivi cu înverșunare, fiind de părere că era prea devreme pentru Cruz să stea departe de casă și că expedițiile cu pricina erau prea primejdioase, dar amândoi știau că adevăratul motiv era cu totul altul și că n-avea nicio legătură cu vârsta, distanța sau primejdiile.

După moartea mamei lui Cruz, cei doi se mutaseră înapoi în Kauai, unde copilarise Cruz. N-a fost ușor s-o ia de la început, dar până la urmă izbutiseră. Tatăl lui deschisese un magazin de surfing pe care-l botezase Goofy Foot.

Cruz se înscrișese la o școală nouă și își făcuse prieteni. Găsiseră tot soiul de modalități de a-și petrece weekendurile. Făceau surfing pe toate plajele mai mult sau mai puțin atrăgătoare de pe insulă. Făceau drumeții te miri unde. Se înscrișeseră chiar și la un curs de alpinism. Cu timpul, rănilor începuseră să se vindece. Situația se stabilizase – nu era tocmai roz, dar durerea cedase treptat. Asemenea plajei la reflux, viața își intrase într-un ritm sigur și stabil. Iar Cruz avea de gând să se întoarcă în locul care duse la destrămarea familiei, riscând să deschidă acele răni.

– Mi-e greu să înțeleg, îi mărturisise tatăl lui, privindu-l surprins. După tot ce s-a întâmplat, de ce-ai vrea să te întorci acolo?

– Vreau să merg *pretutindeni*, tată. Vreau să fiu explorator.

– Erai atât de mic. N-ai cum să-ți amintești...

Așa era. Cruz avea doar cinci anișori când i-a murit mama. Poate dacă și-ar fi amintit mai multe despre acea perioadă, n-ar mai fi fost atât de pornit să plece. S-ar fi împăcat cu ideea. Sau l-ar fi cuprins groaza.

– Cruz? îl trezi tatăl lui din reverie.

– Da!

– Te întrebam dacă nu te-ai lovit și altundeva. Te-ai rănit la cap?

– Nu.

– De ce nu te duci să te-ntinzi? Termin eu aici. Apropo, a trecut Lani pe-aici.

– Nu zău? se miră Cruz gândindu-se de ce nu venise și ea la plajă.

– Ți-a lăsat ceva. O clipă!

Tatăl său merse până la teighea și se întoarse cu o mică pungă turcoaz de cadouri.

Cruz scotoci înăuntru până scoase o felicitare și o cutie albă, pătrată. Deschise felicitarea.

De-acum înainte o poți controla pe Mell oriunde și oricând. Mă rog, nu chiar oriunde.

Bate până la circa 1200 de metri.

Aloha, Lani.

P.S. Ți-am zis eu că-i dau de cap!

